

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

DOOŚ-WDŚII.420.37.2023.MB.12

Warszawa, 31 października 2024 r.

POSTANOWIENIE

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 w związku z art. 144 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), dalej k.p.a., po rozpatrzeniu zażalenia Portu Lotniczego Poznań – Ławica Sp. z o.o., z 8 marca 2023 r., na postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu z 23 lutego 2023 r., znak: WOO-II.420.57.2020.JS.54, stwierdzające obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia polegającego na zmianie warunków eksploatacji lotniska Poznań – Ławica w zakresie związanym z warunkami operacji lotniczych,

uchyla zaskarżone postanowienie w całości i umarza postępowanie pierwszej instancji w tym zakresie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 16 lutego 2021 r., znak: WOO-II.420.57.2020.JS.13, RDOŚ w Poznaniu, na podstawie art. 63 ust. 1 i 4, art. 68 oraz art. 75 ust.1 pkt 1 lit e ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2024 r. poz. 1112), dalej u.o.o.ś., oraz art. 123 k.p.a., stwierdził obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz określił zakres raportu o oddziaływaniu na środowisko dla ww. przedsięwzięcia. Pismem z 2 marca 2021 r. Port Lotniczy Poznań – Ławica Sp. z o.o., wniosła zażalenie na powyższe postanowienie.

GDOŚ, postanowieniem z 19 listopada 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZOO.420.19.2021.maz.4, na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 w związku z art. 144 k.p.a., uchylił postanowienie RDOŚ w Poznaniu z 16 lutego 2021 r. w całości. W uzasadnieniu postanowienia z 19 listopada 2021 r. organ drugiej instancji wskazał, że w jego ocenie w omawianej sprawie nie zachodzi konieczność nałożenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedmiotowego przedsięwzięcia oraz określenia zakresu

raportu. W związku z tym, że w przedmiotowej sprawie nie zaszyły przesłanki uzasadniające wydanie przez RDOŚ w Poznaniu postanowienia nakładającego obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, a obowiązujące na dzień złożenia wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia przepisy nie przewidują możliwości wydania postanowienia niestwierdzającego obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (a więc „negatywnego” do wydanego rozstrzygnięcia), GDOŚ ograniczył się wyłącznie do uchylenia ww. postanowienia, bez zastosowania członu art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a., stanowiącego „orzeka co do istoty sprawy”.

Po zakończeniu przez GDOŚ postępowania zażaleniowego, RDOŚ w Poznaniu ponownie przystąpił do procedowania kwestii nałożenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, wzywając wnioskodawcę do uzupełnienia karty informacyjnej przedsięwzięcia oraz występując do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Poznaniu i Dyrektora Zarządu Zlewni Wód Polskich w Poznaniu o wyrażenie opinii w powyższym zakresie.

Postanowieniem z 23 lutego 2023 r., znak: WOO-II.420.57.2020.JS.54, RDOŚ w Poznaniu ponownie stwierdził obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz określił zakres raportu dla przedmiotowego przedsięwzięcia.

8 marca 2023 r. (data nadania w placówce pocztowej) pełnomocnik wnioskodawcy złożył skuteczne zażalenie na postanowienie RDOŚ w Poznaniu z 23 lutego 2023 r. Zażalenie zostało wniesione w ustawowym terminie (doręczenie pełnomocnikowi postanowienia RDOŚ w Poznaniu nastąpiło 1 marca 2023 r., tym samym termin do wniesienia zażalenia, o którym mowa w art. 141 § 2 k.p.a. upłynął 8 marca 2023 r.).

W ww. piśmie skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez stwierdzenie braku obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, zarzucając RDOŚ w Poznaniu:

- naruszenie art. 156 § 1 pkt 3 w związku z art. 126 k.p.a. poprzez wydanie postanowienia w zakresie, który został uprzednio rozstrzygnięty postanowieniem GDOŚ z 19 listopada 2021 r.;
- naruszenie przepisu art. 6, 8 § 1 oraz 12 k.p.a. poprzez działanie w sposób niezajdujący podstawy prawnej w obowiązujących przepisach, godzący w zaufanie uczestników postępowania do władz publicznych oraz prowadzenie postępowania w sposób służący jego przedłużeniu, a nie rozstrzygnięciu przedmiotowej sprawy;
- naruszenie art. 35 § 1 i § 3 k.p.a. przez niezałatwienie sprawy w terminach określonych przepisami prawa oraz przewlekłe prowadzenie postępowania;
- naruszenie art. 107 § 3 w związku z art. 126 k.p.a. poprzez przywołanie w zaskarżonym postanowieniu postanowienia GDOŚ z 19 listopada 2021 r. w sposób sprzeczny z jego treścią. Dodatkowo, skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności postanowienia RDOŚ w Poznaniu z 23 lutego 2023 r. oraz wskazanie RDOŚ w Poznaniu wytycznych do zakończenia postępowania zgodnie z rozstrzygnięciem zawartym w postanowieniu GDOŚ z 19 listopada 2021 r., tj.

bezzwłocznego wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia.

6 kwietnia 2023 r. do kancelarii GDOŚ wpłynął wniosek Stowarzyszenia Przyjaciół Przeźmierowa i Baranowa, dalej Stowarzyszenie, reprezentowanego przez r.pr. Radosława Howańca, o przesłanie drogą mailową kopii ww. zażalenia z 8 marca 2023 r. Z uwagi na fakt, że Stowarzyszenie zostało dopuszczone do udziału na prawach strony w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedmiotowego przedsięwzięcia postanowieniem RDOŚ w Poznaniu z 13 września 2022 r., znak: WOO-II.420.57.2020.JS.31, wydanym na podstawie art. 31 § 2 k.p.a, organ uwzględnił wniosek Stowarzyszenia, przekazując kopię żądanego dokumentu przy piśmie z 26 czerwca 2023 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.4020.10.2023.MKW.2.

Pismami z 8 lipca oraz 5 października 2023 r. pełnomocnik Stowarzyszenia przedłożył uwagi dotyczące ww. zażalenia z 8 marca 2023 r. oraz wniósł o jego oddalenie.

30 września 2024 r. do kancelarii organu wpłynęło pismo wnioskodawcy z 27 września 2024 r. informujące o wycofaniu dotychczasowego pełnomocnictwa oraz powołaniu nowego pełnomocnika Spółki, tj. r.pr. Andrzeja Dziury.

Pismem z 23 października 2024 r. Spółka doprecyzowała, że jej wolą zawartą w piśmie z 8 marca 2024 r. było wyłącznie wniesienie środka zaskarżenia, a nie żądanie wzruszenia postanowienia czy wszczęcia postępowania w trybie nadzwyczajnym.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Przedmiotowe przedsięwzięcie polega na zmianie warunków eksploatacji lotniska Poznań – Ławica w taki sposób, aby możliwe było prowadzenie operacji związanych z obsługą Cargo. Organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla powyższego przedsięwzięcia, zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt lit. p u.o.o.ś., jest RDOŚ w Poznaniu. Jak wynika natomiast z art. 127 § 2 w związku z art. 144 k.p.a. oraz z art. 127 ust. 3 u.o.o.ś., organem właściwym do rozpatrzenia zażalenia na postanowienie RDOŚ w Poznaniu jest GDOŚ.

Należy podkreślić, że w niniejszej sprawie znajdują zastosowanie przepisy obowiązujące na dzień wszczęcia postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla ww. przedsięwzięcia, tj. wpływu do RDOŚ w Poznaniu wniosku Portu Lotniczego Poznań – Ławica Sp. z o.o. z 19 czerwca 2020 r. (data wpływu do RDOŚ w Poznaniu: 26 czerwca 2020 r.).

Zgodnie z § 3 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839) ww. przedsięwzięcie niezwiązane z przebudową, rozbudową lub montażem realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia, powodujące potrzebę zmiany uwarunkowań określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zalicza się do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, tym samym, na

mocy art. 71 ust. 2 pkt 2 u.o.o.ś., wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Jak wynika z art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.o.ś., przeprowadzenie oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko nie jest obligatoryjne. Zgodnie z art. 63 ust. 1 u.o.o.ś., ocena taka jest przeprowadzana wówczas, gdy obowiązek jej przeprowadzenia zostanie stwierdzony przez organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w drodze postanowienia, po łącznym uwzględnieniu kryteriów takich jak: rodzaj i charakterystyka przedsięwzięcia, jego usytuowanie oraz rodzaj, cechy i skala możliwego oddziaływania przedsięwzięcia. Obowiązujące na dzień złożenia wniosku przepisy u.o.o.ś. nie zawierają podstawy prawnej do wydania postanowienia stwierdzającego brak obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Należy jednak podkreślić, że do 24 września 2019 r., a więc do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1712, ze zm.), u.o.o.ś. zawierała art. 63 ust. 2 wskazujący, że w przypadku stwierdzenia braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko organ wydaje postanowienie również w tym zakresie. Jednakże powyższą zmianą ustawodawca wyeliminował możliwość wydania przez organ postanowienia o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Od wejścia w życie ww. ustawy, w sytuacji, gdy organ administracji publicznej właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach uzna, że w danej sprawie nie zachodzi konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, nie wydaje postanowienia, tylko rozstrzyga sprawę co do istoty w formie decyzji zgodnie z art. 84 u.o.o.ś.

Przenosząc powyższe na grunt analizowanej sprawy, GDOŚ zgadza się z zarzutem skarżącego, że za błędne należy uznać twierdzenie organu pierwszej instancji zawarte na str. 6 postanowienia z 23 lutego 2023 r. stanowiące, że z uwagi na brak umorzenia postępowania w sprawie nałożenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko w postanowieniu GDOŚ z 19 listopada 2021 r., podnoszona kwestia stała się nierozstrzygnięta. Ponowne podjęcie przez RDOŚ w Poznaniu kwestii nałożenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko byłoby słuszne jedynie w przypadku, gdyby GDOŚ wydał postanowienie na podstawie art. 138 § 2 k.p.a., uchylając zaskarżone postanowienie w całości i przekazując sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. Wyżej opisana sytuacja miałaby miejsce, jeśli postanowienie organu pierwszej instancji zostałyby wydane z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy miałby istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Jednak w przedmiotowej sprawie, na etapie postępowania drugoinstancyjnego, wszczętego zażaleniem z 2 marca 2021 r., GDOŚ uznał, że zgromadzony przez RDOŚ w Poznaniu materiał dowodowy jest wystarczający do stwierdzenia braku konieczności nałożenia obowiązku oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. GDOŚ, nie zgadzając się z rozstrzygnięciem

organu pierwszej instancji, był zobowiązany do uchylenia zaskarżonego postanowienia RDOŚ w Poznaniu z 16 lutego 2021 r., a więc skorzystania z art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. Jednocześnie organ był zobligowany do odpowiedniego zastosowania ww. przepisu, co szczegółowo opisał na str. 2 i 3 postanowienia z 19 listopada 2021 r. Należy również podkreślić, że organ, wydając rozstrzygnięcie na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a., nie mógł orzec co do istoty sprawy, ponieważ w takiej sytuacji w obrocie prawnym funkcjonowałyby postanowienie o braku obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, co wykluczają obowiązujące na dzień złożenia wniosku przepisy u.o.o.ś. GDOŚ nie posiadał również uprawnień do umorzenia postępowania w tym zakresie, gdyż w toku postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ pierwszej instancji był zobowiązany do zweryfikowania, czy realizacja przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko wymaga przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Z uwagi na powyższe, w analizowanej sprawie jedynym uprawnieniem organu było wydanie postanowienia eliminującego z obrotu prawnego wadliwe rozstrzygnięcie RDOŚ w Poznaniu z 16 lutego 2021 r., a więc uchylenie zaskarżonego postanowienia bez orzekania co do istoty sprawy, umorzenia postępowania w tym zakresie bądź przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia. Jednocześnie, wydając powyższe postanowienie, GDOŚ zobligował RDOŚ w Poznaniu do przeprowadzenia postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia w trybie art. 84 u.o.o.ś., bez wymagania przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. W uzasadnieniu postanowienia z 19 listopada 2021 r., GDOŚ przedstawił argumenty dotyczące braku obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko omawianego przedsięwzięcia oraz wprost wskazał, iż w omawianej sprawie ta konieczność nie zachodzi.

GDOŚ podziela stanowisko skarżącego, że RDOŚ w Poznaniu, wydając postanowienie z 23 lutego 2023 r., naruszył art. 6, 8 § 1 oraz 12, a także art. 35 § 1 i § 3 k.p.a. Przystąpienie przez organ do ponownej analizy kwestii nałożenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko należy uznać za działanie nie mające podstawy prawnej w obowiązujących na dzień wszczęcia postępowania przepisach. Organ bezpodstawnie ponownie wzywał wnioskodawcę do uzupełnienia karty informacyjnej przedsięwzięcia, jak również bezzasadnie ponownie wystąpił do poszczególnych organów o wyrażenie opinii w zakresie przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. W rozstrzygnięciu własnym z 19 listopada 2021 r. GDOŚ nie wskazał, że w postępowaniu zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego. Organ drugiej instancji jednoznacznie orzekł, że „stan faktyczny sprawy, wynikający z charakterystyki przedsięwzięcia, jego usytuowania oraz przewidywanego oddziaływania na środowisko, nie daje podstaw do przyjęcia, że realizacja inwestycji będzie wiązała się ze znacząco negatywnym oddziaływaniem na środowisko”. W związku z powyższym, ponownie należy podkreślić, że zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do stwierdzenia braku konieczności nałożenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Zważając na powyższe, należy zgodzić

się ze skarżącym, że w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia z 23 lutego 2023 r. organ pierwszej instancji przywołał postanowienie GDOŚ z 19 listopada 2021 r. w sposób sprzeczny z jego treścią, czym naruszył art. 6, 8 § 1, 12 oraz 107 § 3 w związku z art. 126 k.p.a.

Z uwagi na powyżej wskazane okoliczności, za słuszny należy również uznać zarzut skarżącego stanowiący, że RDOŚ w Poznaniu naruszył art. 156 § 1 pkt 3 w związku z art. 126 k.p.a., albowiem wydał postanowienie w zakresie, który został już poprzednio rozstrzygnięty postanowieniem ostatecznym GDOŚ z 19 listopada 2021 r. Należy jednak podkreślić, że mimo, iż powyższe naruszenie stanowi przesłankę świadczącą o możliwości stwierdzenia nieważności decyzji, organ nie posiada uprawnień do wydania rozstrzygnięcia w trybie nadzwyczajnym. Organ jest uprawniony jedynie do wydania rozstrzygnięcia w drodze postępowania odwoławczego (zażaleniowego), zainicjowanego przez skarżącego skutecznie wniesionym zażaleniem. Jak wskazuje się w literaturze, „organ odwoławczy nie może wykraczać poza granice orzekania wyznaczone przez art. 138 [k.p.a.], w szczególności przyjmując za wyłączną podstawę rozstrzygnięcia lub element takiej podstawy przepisy o trybach nadzwyczajnych. Dopuszczalne jest jednak dokonywanie przezeń ocen zrelatywizowanych do wad wskazanych w art. 145 lub 156 [k.p.a.] (tak m.in. w wyrokach NSA: z 12.03.1981 r., SA 472/81, ONSA 1981/1, poz. 21; z 28.05.1997 r., I SA/Ka 165/96, LEX nr 29833; z 4.01.2000 r., I SA 344/99, LEX nr 47259 czy z 5.09.2014 r., II OSK 537/14, LEX nr 1572757). W ostatnim z orzeczeń zwrócono uwagę, że «zarzuty dotyczące nieważności decyzji mogą być również podnoszone przez stronę w postępowaniu odwoławczym i choć organ odwoławczy nie może stwierdzić nieważności decyzji na podstawie art. 156 § 1 k.p.a., to, uwzględniając takie zarzuty strony, może wyeliminować taką decyzję z obrotu prawnego, orzekając na podstawie art. 138 k.p.a.»” (Z. Kmiecik, J. Wegner, M. Wojtuń, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Wydawnictwo Wolters Kluwer, Warszawa 2023, str. 804), co ma miejsce w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do pism Stowarzyszenia z 8 lipca oraz 5 października 2023 r., należy wyjaśnić, że w postępowaniu zażaleniowym, prowadzonym na podstawie art. 141 § 1 k.p.a., przepisy prawa procesowego nie przewidują środka takiego jak oddalenie zażalenia. W związku z powyższym, organ uznał ww. pisma jako uwagi wniesione przez podmiot uczestniczący w postępowaniu na prawach strony. W piśmie z 8 lipca 2023 r. Stowarzyszenie podnosi, że w prowadzonym przez RDOŚ w Poznaniu postępowaniu (po wydaniu przez GDOŚ postanowienia z 19 listopada 2021 r.), w sprawie zaistniały istotne zmiany okoliczności faktycznych. Stowarzyszenie wskazuje, że według ustaleń RDOŚ w Poznaniu, Port Lotniczy Poznań-Ławica złożył do Marszałka Województwa w Poznaniu wnioski o zmianę granic obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska, „co jednoznacznie wskazuje na zmiany w eksploatacji lotniska”. W dalszej części pisma Stowarzyszenie podnosi, że w orzecznictwie sądownoadministracyjnym funkcjonuje pogląd, że „w przypadku istotnej zmiany okoliczności faktycznych organ pierwszej instancji nie jest związany oceną wyrażoną przez organ drugiej instancji”. Odnosząc się do ww. zawartej opinii, GDOŚ wskazuje, że informacja o prowadzonym przez Marszałka Województwa Wielkopolskiego postępowaniu w sprawie

wyznaczenia granic obszaru ograniczonego użytkowania, pozostaje bez wpływu zarówno na postępowanie prowadzone przez RDOŚ w Poznaniu, jak i na postępowanie zażaleniowe prowadzone przez GDOŚ. Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest prowadzone niezależnie, nie ma związku procesowego z prowadzonym postępowaniem w sprawie wyznaczenia obszaru ograniczonego użytkowania. Należy jednak podkreślić, że w myśl art. 82 ust. 1 pkt 3 u.o.o.ś, właściwy organ może w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania na środowisko, stwierdzić konieczność utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania w przypadku, o którym mowa w art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2024 r. poz. 54). W analizowanej sprawie organ nie ma podstaw, by twierdzić, że wniosek o zmianę granic ww. obszaru, wniesiony przez Port Lotniczy Poznań-Ławica Sp. z o. o. do Marszałka Województwa Wielkopolskiego, został złożony w związku ze zmianą eksploatacji lotniska w zakresie pokrywającym się z zakresem postępowania prowadzonego przez RDOŚ w Poznaniu. Należy jednak podkreślić, że w postanowieniu RDOŚ w Poznaniu z 23 lutego 2023 r. organ nie wskazuje, że rozstrzygnięcie odmienne od postanowienia GDOŚ zostało wydane z uwagi na wystąpienie istotnej zmiany okoliczności faktycznych. Z treści ww. postanowienia RDOŚ w Poznaniu jednoznacznie wynika, że wydanie drugiego postanowienia nakładającego na wnioskodawcę obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko nastąpiło wskutek błędnej interpretacji obowiązujących przepisów oraz postanowienia GDOŚ z 19 listopada 2021 r., co zostało szczegółowo wyjaśnione w niniejszym postanowieniu.

Odpowiadając na uwagi Stowarzyszenia zawarte w piśmie z 5 października 2023 r. należy wskazać, że - biorąc pod uwagę charakter planowanego przedsięwzięcia - możliwość jego realizacji nie jest uzależniona od ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania. GDOŚ w postanowieniu z 19 listopada 2021 r. wyjaśnił, że w jego ocenie realizacja przedsięwzięcia nie zmieni oddziaływań związanych z funkcjonowaniem portu lotniczego, zatem art. 63 ust. 3 u.o.o.ś. (błędnie wskazany w piśmie Stowarzyszenia jako art. 62 ust 3 u.o.o.ś.) nie będzie miał zastosowania w analizowanej sprawie.

Natomiast z uwagi na charakter niniejszego postanowienia, pozostałe uwagi zawarte w pismach Stowarzyszenia z 8 lipca oraz 5 października 2023 r. dotyczące przedmiotowej sprawy (m.in. kwestii wpływu hałasu na zdrowie i życie człowieka), należy uznać za wykraczające poza ramy niniejszego postępowania zażaleniowego oraz niemające wpływu na charakter rozstrzygnięcia.

Podsumowując, w świetle przytoczonych powyżej argumentów, GDOŚ stoi na stanowisku, że RDOŚ w Poznaniu poprzez wydanie zaskarżonego postanowienia z 23 lutego 2023 r. dopuścił się naruszenia art. 6, 8 § 1, 12, 107 § 3 oraz 156 § 1 pkt 3 w związku z art. 126 k.p.a., a stopień tego naruszenia nie pozwala na utrzymanie tegoż postanowienia w mocy.

Jednocześnie należy pamiętać, że „podstawę obligatoryjną umorzenia postępowania wpadkowego wyznacza pojęcie jego bezprzedmiotowości. Postępowanie w kwestii

rozstrzyganej postanowieniem podlega zatem umorzeniu, gdy z jakiegokolwiek przyczyny stało się ono bezprzedmiotowe. Chodzi tu o bezprzedmiotowość postępowania incydentalnego, nie zaś postępowania głównego” (G. Łaszczycza, Umorzenie postępowania incydentalnego (w:) Postępowanie administracyjne w ogólnym postępowaniu administracyjnym, monografia Lex 2012). Z uwagi na to, że postanowienie GDOŚ z 19 listopada 2021 r., będące ostatecznym rozstrzygnięciem w kwestii nałożenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedmiotowego przedsięwzięcia, funkcjonuje w obrocie prawnym, kolejne postępowanie dotyczące tej samej materii staje się w oczywisty sposób bezprzedmiotowe. Dopiero eliminacja z obrotu prawnego postanowienia ostatecznego otworzyłaby możliwość ponownego rozstrzygnięcia tej samej sprawy (zob. Wyrok NSA z dnia 19 czerwca 2000 r., sygn. akt: I SA/Ka 2247/98, wyrok NSA z 20 października 2022 r., sygn. akt: II OSK 2981/19). W opinii organu drugiej instancji brak jest podstaw prawnych i faktycznych do powtórnego merytorycznego rozpatrzenia sprawy, a więc postępowanie RDOŚ w Poznaniu w sprawie ponownego stwierdzenia konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowiska należy uznać za bezprzedmiotowe. Zważając na powyższe, należy również podkreślić, że w toku postępowania zakończonym niniejszym postanowieniem GDOŚ nie był uprawniony do ponownego orzekania w kwestii potrzeby nałożenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. organ odwoławczy może, w wyniku wniesienia odwołania, uchylić zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję umorzyć postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części. Poprzez regulację przyjętą w art. 144 k.p.a. przepis powyższy stosuje się odpowiednio do zażaleń. W związku z tym, GDOŚ uchyła postanowienie RDOŚ z 23 lutego 2023 r., jednocześnie umarzając postępowanie organu pierwszej instancji w kwestii powtórnego stwierdzenia obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia polegającego na zmianie warunków eksploatacji lotniska Poznań – Ławica w zakresie związanym z warunkami operacji lotniczych.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Niniejsze postanowienie jest ostateczne w administracyjnym toku instancji. Strona niezadowolona z niniejszego postanowienia może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, zgodnie z art. 52 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935), dalej p.p.s.a, za pośrednictwem GDOŚ (art. 54 § 1 p.p.s.a.), w terminie 30 dni od dnia otrzymania postanowienia zgodnie z art. 53 § 1 p.p.s.a. Wnosząc skargę na niniejsze postanowienie strona, zgodnie z art. 230 p.p.s.a. obowiązana jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 100 zł. Strona, co wynika z art. 239 p.p.s.a., może być zwolniona z obowiązku uiszczenia kosztów

sądowych. Stronie, zgodnie z art. 243 p.p.s.a., może być przyznane, na jej wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

z upoważnienia Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska

Anna Ronikier-Dolańska
Zastępca Generalnego Dyrektora Ochrony
Środowiska

/ – podpisany cyfrowo – /

Otrzymują:

1. Port Lotniczy Poznań Ławica Sp. z o.o., reprezentowana przez r. pr. Andrzeja Dziurę, Kancelaria Radców Prawnych i Adwokatów Otawski, Dziura, Jarzyński, Troszyński, Hernik Sp.p., Aleja Niepodległości 221/2, 02-087 Warszawa;
2. Stowarzyszenie Przyjaciół Przeźmierowa i Baranowa, reprezentowane przez r.pr. Radosława Howańca, „Majchrzak Szafrąnska i Partnerzy” Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych, ul. Solna 1/1, 61-735 Poznań;
3. Pozostałe strony postępowania zgodnie z art. 49 k.p.a., w związku z art. 74 ust. 3 u.o.o.ś.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Poznaniu, ul. Kościuszki 57, 61-891 Poznań.